

พระผู้ให้

สมใจ ศรีรุ่งพุทธวงศ์

R12009

. **ข้าพเจ้า**ได้มาปฏิบัติที่วัดอัมพวันหลายครั้ง แต่ครั้งก็พยายามอย่างเต็มที่ เต็มสติปัญญาที่จะกระทำได้ เพราะระลึกถึงความปรารถนาดีของหลวงพ่อก็จะให้เพื่อนร่วมโลกของท่านได้มีความสุขอย่างแท้จริง ความสุขที่นี้ต้องปฏิบัติเอง จึงจะรู้ด้วยตนเอง ถึงจะรำรวยเพียงใดก็ไม่สามารถซื้อได้ เป็นความสุขสงบทางด้านจิตใจที่ไม่ต้องขวนขวายกับสิ่งที่เป็นสมบัติทางโลก ข้าพเจ้าเห็นคนเดินทางมาปฏิบัติก็ดีใจ แต่เห็นผู้ไม่ตั้งใจปฏิบัติก็เสียใจที่เขาเหล่านั้นไม่เห็นคุณค่าที่หลวงพ่อบำเพ็ญให้แต่เอาไปไม่ได้ เพราะขาดความเพียรพยายาม ผู้ที่มาปฏิบัตินั้นมีหลายประเภท แต่ละประเภทไม่เหมือนกันอย่างเช่น

. ๑. มาเพราะศรัทธา

๒. มาเพราะตามเขามา

. ๓. มาเพราะอยากรู้

๔. มาเพราะไอ้อวด

๑. **มาเพราะศรัทธา** แต่แพ้กิเลสตัวเอง ผู้ที่มาแบบนี้ต้องเอาชนะกิเลสให้ได้ เพราะเป็นอุปสรรคอย่างมาก ควรพยายามใช้ศรัทธาให้ชนะให้ได้

๒. **มาเพราะตามเขามา** ขอให้มาแล้วจงสร้างศรัทธาให้มาก ๆ เพราะตามเขามาถูกทางแล้ว เป็นทางที่เราทั้งหลายจะได้พบยากมาก จะต้องมีความเพียรให้มาก เพราะการปฏิบัตินั้นต้องใช้ความเพียร พยายาม อุตทน แต่ก็ไม่เกินความสามารถของเราที่จะปฏิบัติได้

๓. **มาเพราะอยากรู้** รู้แล้วศรัทธาหรือไม่ ถ้าศรัทธาก็พยายามมาปฏิบัติให้ได้ ถ้าไม่ศรัทธาก็อย่าฝืนกฎระเบียบของวัดเลย เพราะหลวงพ่อบำเพ็ญไว้ดีแล้ว และเจ้าหน้าที่ก็จะเหนื่อยน้อยหน่อย เพราะเจ้าหน้าที่ทางวัดเสียสละความเป็นส่วนตัวให้กับพวกเราทั้งหลาย และขอให้ระลึกว่าการเสียสละอย่างนี้ทำยากมาก

๔. **มาเพราะอยากไอ้อวด** ขออย่าได้มาเลย เพราะเจ้าหน้าที่นั้นเหนื่อยมากแล้ว ผู้ที่มาปฏิบัติเหมือนดอกไม้งามที่สระฝรั่งเต็มวัด แต่จะมีใครบ้างที่จะงามพอให้หลวงพ่อบำเพ็ญชมเชยความงามนั้นให้หายเหนื่อยได้บ้าง เพราะท่านได้หมั่นรดน้ำ พรวนดิน และให้ปุ๋ย

ด้วยการเทศน์อบรมสั่งสอนมาโดยตลอด ท่านเหนื่อยมากเพียงใดมีใครรับข้าง ข้าพเจ้าเห็นใจเจ้าหน้าที่ทางวัดมาก เพราะเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะพบบุคคลที่มาวัดหลวงพ่ (วัดอัมพวัน) หลายประเภทและจำเจทุกวัน ก็ขอให้ผู้ที่มาวัดรักษากฎระเบียบทางวัดให้มากที่สุด เท่ากับเป็นการแสดงความเคารพหลวงพ่และครูแม่ใหญ่พร้อมกับเจ้าหน้าที่ให้มีความสุขบ้าง หลวงพ่ท่านให้ความสะดวกสบายต่อผู้ที่มาวัดทุกอย่าง จุดประสงค์ของหลวงพ่ก็เพื่อจะให้ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมนั้นประสบความสำเร็จที่ทุกคนพึงปรารถนาที่จะได้พบ และนำกลับไป ฉะนั้นก่อนลงทะเลเบียนควรสำรวจใจตัวเองก่อนว่าจะทำตามระเบียบของวัดได้หรือไม่ และการปฏิบัตินั้นต้องตั้งใจจริง และอดทนต่อการเจ็บปวดในระยะเวลาที่กำหนดไว้ เพราะการปฏิบัตินั้นตามแนวของหลวงพ่ท่านสอนโดยการปฏิบัติให้รู้ตัวตลอดเวลา ไม่ใช่นั่งแบบดิ่ง ไม่รู้ตัว นั่งตามสบาย เตือนสติตัวเองว่าต้องทำให้ได้ปฏิบัติให้ได้

อีกประการหนึ่ง การปฏิบัติต่อส่วนรวม เช่น การนั่งรับประทานอาหารที่โรงอาหารของวัดได้จัดขึ้น โดยมีโต๊ะหนึ่งเป็นแถวหันหน้าเข้าหากัน แถวละประมาณ ๑๐ คน ถ้าหันหน้าเข้ามาหากันก็จะได้ ๒๐ คน โดยประมาณ ทางวัดก็จะมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลและบอกกล่าวต่อผู้ที่มาปฏิบัติเป็นประจำ โดยขอร้องต่อผู้ที่มาปฏิบัตินั้น เวลานั้นรับประทานอาหารที่โต๊ะขอให้นั่งเป็นระเบียบ ส่วนมากผู้ที่มาก่อนจะนั่งรอบนอกโดยปล่อยให้ตรงกลางว่าง ผู้ที่มาทีหลังก็จะเข้าไปนั่งลำบาก ถ้าผู้มาปฏิบัติทำตามระเบียบโดยนั่งเป็นแถวเป็นเด็กนักเรียนที่ครูจัดขึ้นมาก่อนเข้าไปนั่งข้างใน ผู้ที่มาทีหลังก็จะนั่งเป็นแถวตามกัน เจ้าหน้าที่ก็จะไม่ต้องเสียเวลากับการบอกกล่าวเช่นนี้ทุกครั้ง ส่วนมากแล้วจะเป็นผู้สูงอายุ ทำให้เจ้าหน้าที่ลำบากใจต่อการปฏิบัติว่ากล่าว เมื่อผู้อ่านได้อ่านตรงที่ข้าพเจ้านำมาเขียน เพื่อให้ผู้ที่ไม่รู้ได้รู้ และขอความร่วมมือ ณ ตรงนี้ด้วยว่า ควรช่วยกันปฏิบัติตามระเบียบไม่ต้องให้ทางวัดตั้งข้อบ่งคับ ถ้าทุกคนมีระเบียบไม่ว่าจะไปตรงไหน ที่ไหนแล้ว ผู้นั้นจะเป็นคนที่น่านับถือ น่าเคารพ ต่อสังคมในส่วนรวม ทุกวันนี้บางคนยังขาดความเป็นระเบียบอยู่มาก จึงเป็นภาระต่อสังคมปัจจุบัน ข้าพเจ้าขอแนะนำเขียนมาลง ณ ตรงนี้ ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการเป็นคนดีเด่น แต่ข้าพเจ้าได้มาสัมผัสในวัดหลวงพ่แล้ว ข้าพเจ้าเลื่อมใสในองค์หลวงพ่ท่านมาก อยากจะให้ผู้ที่มาปฏิบัติได้รับสิ่งที่ดี ๆ จากวัดกลับไป....